

[Behnke]

Jeg ved godt, at udenrigsministeren vil påstå, at det er blevet bedre de senere år. Der gives ikke længere så mange iskage- og kyllingefabrikker i Sydsudan, og der er mange af de andre groteske eksempler fra fortiden, om hvilke man måske med rimelighed kan sige, at sådan er det i hvert fald ikke længere. Men vi synes ærlig talt ikke, at Danidas arbejde i dag er noget at råbe hurra for.

Finansudvalget fik den 30. juni i år en samlet oversigt over forløbet af 229 Danida-projekter, og det er altså de nyeste Danida-projekter. Heraf kunne man læse, at 21 projekter, eller 10 pct., havde budgetoverskridelser, og 10 af dem var end ikke afsluttet, selv om budgetterne var overskredet, selv om pengene altså var brugt. De samlede budgetoverskridelser er på over 70 mio. kr., og det er vel næppe noget at prale af.

Af den samme liste fremgik det, at hele 35 projekter, eller 16 pct., var projekter med problemer i form af forsinkelser og fejl.

Vi mener altså klart at kunne konstatere, at selv om Danida måske er blevet bedre – og jeg siger med vilje måske, for det viser sig jo først om nogle år, når statsrevisorerne har været disse sager igennem – så er det ikke godt nok. Spildprocenten og fejlanvendelsen er stadig væk alt for høj.

Dernæst vil jeg gerne ind på spørgsmålet om, hvad det egentlig er for nogle lande, vi støtter. I Jyllands-Posten fra den 29. september 1988 kunne man på side 4 læse, at 12 af vores hovedmodtagerlande er direkte diktaturstater. Hr. Fischer og hr. Bjørn Elmquist udtalte med bekymret mine, at det måtte man hellere se på. Men det er jo altså bare ikke nok, at man vil se på det. Befolkningen kan ikke være tilfreds med, at dens skattepenge går til finansiering af 12 diktaturstater, og vi vender os derfor meget kraftigt imod det.

Der er selvfølgelig dem, der vil sige, at vi ikke er med til direkte at understøtte diktaturstaterne, idet det jo er befolkningen i de lande, ulandsbistanden skulle komme til gavn. Men vi er altså med til at understøtte de lande indirekte, for når vi føder på landenes befolkninger, når vi forærer dem forskellige industriprodukter, så kan de regeringer jo spare penge, penge, som de så f.eks. bruger til at købe våben for, eller – som f.eks. i Indiens tilfælde – penge, de kan spare sammen og bruge til at udvikle atomvåben. Jeg fatter simpelt hen ikke, hvordan par-

terne i Folketinget kan støtte sådan nogle forhold. Vi kan under ingen omstændigheder støtte dem.

Et stort emne i Danidas nye planer, og specielt i regeringens håndtering af ulandssspørgsmål, er, hvorvidt danske virksomheder skal nyde godt af ulandsbistanden, og den debat såvel som ulandsdebatten i det hele taget bygger på en meget stor misforståelse.

Når vi giver penge til ulandene og så forpligter dem til at købe varer i Danmark, så bliver de danske virksomheder jo ikke rigere af, at de får lov til at sælge de varer. Pengene har de selv i første omgang betalt i form af skatter. I stedet for at give penge til ulandene så er det bare varer og tjenesteydelser, vi giver.

De 6 mia. kr., der er på finansloven for i år, er udtryk for, at Danmark bliver 6 mia. kr. fattigere. Det er en kendsgerning, og så er det i øvrigt ligeegyldigt, om det er varer, tjenesteydelser eller pengesedler, vi forærer væk til ulandene. Det er aldeles uacceptabelt, at det er med et beløb i den størrelsesorden, vi gør landet fattigere.

For lige at vende tilbage til spørgsmålet om fødevareredonationerne så er der også international erkendelse af, at fødevarer givet fra i-landene til ulandene ofte kan være med til at ødelægge ulandenes egne produktioner, eftersom der jo ikke er nogen, der vil betale for de fødevarer, de selv producerer, når man får foræret madvarer fra i-landene. Det kan derfor i mange tilfælde være en bjørnetjeneste, vi gør ulandene.

Den gloriepudsning, som dansk ulandsbistand er, en gloriepudsning for 6 mia. kr. om året, vil vi ikke være med til. Vi vender os imod Danidas handlingsplan, og vi afviser også udenrigsministerens redegørelse.

Hvis man endelig skulle komme med en lille spidsfindighed, så er det sådan, at vi jo regner ud, at vi skal op på at bruge 1 pct. af bruttonationalproduktet. I det hæfte, der hedder »Den rullende 5-års-plan«, siger Danida på side 6, at man ikke skal bruge bruttonationalproduktet, men bruttonationalindkomsten som mål for vores ulandsbistand, hvorefter man så i øvrigt regner videre med BNP i resten af hæftet, f.eks. på tabellen i bilag 1.

Hvis vi i stedet for benytter det, der ville være den ægte regnestok for Danmarks vedkommende, nemlig nettonationalindkomsten, så er